

Oğuzhan Ejderoğlu ile Söyleşi

Röportaj: Toykan Bilal Taşkesen

Al İşte (2012) ve Bi3'lü (2015) internet dizileri ve Ülke (2013) isimli kısa filmi ile dikkatleri üzerine çeken, son dönemlerde reklam filmleri ve müzik klipleri ile tanınan Oğuzhan Ejderoğlu ile Türkiye Film Araştırmaları Dergisi için söyleşi gerçekleştirdik.

Öncelikle sizi tanıyabilir miyiz?

Borçka'da doğdum. İlkokul ikinci sınıfa kadar orada yaşadım. Liseyi Ankara'da okudum. Yeditepe Üniversitesi Reklam Tasarım ve İletişim mezunuyum. Yaklaşık 10 yıldır üretiyorum.

Peki sizin serüveniniz nasıl başladı?

İlk tiyatroyla başladım. Lise zamanlarımda böyle bir meslek yoktu aklımda. Bir şeyler izlemeyi ve o izlediğim şey hakkında yorum yapmayı seviyordum ama sinemayla alakalı en ufak bir fikrim yoktu. Lise birinci sınıftayken tiyatro ek dersi için gönüllü arıyorlardı. Katılmak isteyenleri konferans salonuna çağır-dılar ve arkadaşlarımla beraber gittik ama bizim derdimiz tamamen serserilik. Seçmeye falan girmeyeceğiz. Salonun en arkasına geçtik seçmeleri izliyoruz. Bir yerde bir olay oldu ve ben çok yüksek sesle güldüm. Tiyatro hocası bana doğru döndü ve sahneye çık dedi. İstemiyorum dedim ama hoca çıkmam için rica etti. Sahneye çıktım, bana bir tirat verdi ve onu oynadım. Sonrasında tiyatro ekibine alındım. Ben bir anda kendimi alakasız bir dünyanın içinde buldum. Hocamız Ankara Devlet Tiyatrosu'ndan Çetin Azer Aras'tı. Hala görüşürüm kendisiyle. Aramız çok iyi oldu, çok iyi anlaştık. Beni Devlet Tiyatrosu oyunlarına götürdü, özel tiyatrolardan birkaç kişiyle tanıştırdı. Hala sinema fikri yok ama sadece oyunculuk üzerine konuşuyoruz. Hocamız o zaman Samanyolu TV'de Tek Türkiye dizisinde oyuncuydu ve dizi Konya'da çekiliyordu. Bir gün dizide bölüm oyuncusu ihtiyaçları olmuş ve Çetin Hoca da beni önermiş. Beni prodüksiyondan aradılar ben de gittim. Benim sahnem normalde bir saatti ve çektikten sonra o gün içinde bitecekti. Uzadı da uzadı, üç gün Konya'da kaldım üç dakikalık bir sahne için. Ben orada hayatımda ilk defa kamera arkasını gördüm. Yönetmenimiz Naci Çelik Berksoy'du. Çetin Hoca'nın referansı ile gittiğim için sağ olsunlar çok ilgilendiler benimle. Farklı farklı yerlerden çekiyorlar, ışıklar kuruluyor kısacası bambaşka bir dünya oluşturuluyor. Ben büyülendim seti ilk gördüğümde. Naci Hoca ile konuştuk biraz onun tavrı da beni çok etkiledi. Ondandır dedim ki benim yerim burası, ben bunu yapmak istiyorum tiyatro değil. Üniversitede ne okuyacağıma karar verdim ve buraya geldik. O konferans salonuna gitmeseydim bambaşka bir iş yapıyor olurdu belki de.

Enteresan bir hikâye gerçekten. Üniversite kararınızı verme sürecinizde neler yaşandı?

O da çok ilginç oldu. Bizim dönemimizde yirmi dört tercih hakkı vardı. Ben yirmi üç tane Sinema ve televizyon ile alakalı bölüm yazdım ama yirmi dördüncü tercihim boş. Ben onuncu veya on birinci tercihime kesin girerim diyordum. Liseden bir arkadaşım kendi tercih listesine Yeditepe Üniversitesi Reklam Tasarım ve İletişim bölümünü eklemiş beni de davet etti. Ben de son sıraya onu yazdım. Belli ya zaten bana göre gideceğim yer kırmayayım seni dedim son sıraya onun dediğini yazdım ve o geldi. (Gülüyor)

Sinema ve Televizyon okusaydınız şu an farklı olur muydu?

Hayır, yine aynı olurdu. Aksine biraz da reklam okuduğum için şanslı hissediyorum kendimi. Olayın farklı

bir boyutuna girmiş oldum. Reklam ve sinema arasında eğitim konusunda fark var gerçekten. Sinema eğitiminde çok fazla kuram öğretiyorlar, reklam eğitiminde daha başka şeyler öğretiyorlar.

Hiç okul değiştirmeyi düşündünüz mü?

Yeditepe Üniversitesi'ne yüzde elli burslu girdim. Dünyagöz Hastanesi'nin kısa film yarışması vardı o zamanlar. Yarışmada ödül aldım ve okulda bursumu yüzde yüz yaptılar. Normalde yatay geçiş planı vardı kafamda. Böyle olunca kalmaya karar verdim.

Müzik klipi çalışmalarına nasıl başladınız?

Benim özellikle rapçi olan çok müzisyen arkadaşım vardı o zamanlar. Onlara klipler falan çektim. Şu an onlar da kendilerine göre bir yerdeler rap camiasında. Onlar o zamanlar yeni yeni bir şeyler yapıyorlardı şu an olduğu gibi değillerdi.

Üniversite dışında kendinizi nasıl geliştirdiniz?

Sektörde iki yön var. Birincisi setlerde asistan olarak pişmek. İkincisi de çekerek öğrenmek. Açıkçası benim setlerde yönetmenlerin yanında asistanlık sürecim çok uzun sürmedi, ben çekerek öğrendim. Ben hayatım boyunca 6 ay çalıştım dizide, onun dışında çalışmadım. Çünkü dedim ki ben buradan bir şey öğrenemiyorum sadece görüyoruz. Teknik ve sanatsal olarak hiçbir şey öğrenemiyorsun çünkü öyle saçma bir sistem var ki yönetmene yaklaşamıyorsun bile setlerde. Ve senin öğrenmek istediğin şey o adamda ama ona da yaklaşamadığın zaman bir anlamı kalmıyor yani setlerde durmanın. Bu yüzden kendi kendine çekerek öğrenmek bana daha mantıklı gelmeye başladı. Tavsiye olarak çekerek öğrenin diyebilirim. Pratikte yürüyor iş, risk almak gerekiyor. Hasan Kuyucu'nun yanında çalışmaya başladığımda risk almadan olmadığını öğrendim. Bana bir iş gelmişti, kocaman bir set epey fazla kişi çalışıyordu. Daha önce hep küçük işlerde çalışıyorum, tek kamera çekiyorum. Yapabilir misin dediler yaparım dedim.

Sektörde girişken ve özgüvenli olmak çok önemli o zaman.

Yapabileceklerini bilmek, özgüvenli olmak önemli. Ama şunu da gördüm dışarıdan ne yapacağı belli ama kendisini anlamsız şekilde o kadar büyütüyor ki komik oluyor. Ben mesela üniversitedeyken hatırlıyorum bazı kişiler gelirdi uzun metrajla başlıyoruz derdi. Üniversitede ne uzun metrajı? Üniversitelik de değil aslında bugün bile bana uzun metraj çekelim deseler duraksarım. Demek istediğim bu tarz özgüven kötü. Yaptığı işe inanılmaz oldu, muhteşem oldu gibi söylemlerde bulunan insanlar beni aşırı irite ediyor. Bir insan kendi yaptığı işe o kadar yükseliyorsa orada bir problem vardır. Aynı zamanda mesela keyif almadan haz duymadan bu işi yapmak dünyanın en saçma şeyi.

Rap müzik demişken, bir yönetmen olarak bu türün patlamasını nasıl yorumluyorsunuz?

Türkiye'de her şey gibi rap müzik de birden patladı. Yurtdışında en başta bir şey oluyor. Yansıması bazı ülkelerde ortaya çıkıyor. Ceza 2002 yılında patladı Medcezir ile. Bence çok iyi şarkıydı ama medyanın Ceza'yı patlatmasının nedeni çok iyi şarkı olması değildi. Çünkü Dünya'da Eminem diye bir şey patlamıştı ve Türkiye'de ona bir karşılık gerekiyordu. Ceza olsun onun karşılığı dediler ve Türk Eminem diye bir şey çıkardılar. Dünya'da zaten rap müzik çoktan patlamış, popu alt üst etmişti listelerde. İlk başta trap müzik Travis Scott gibi isimlerle değil Wiz Khalifa, Tyga gibi isimlerle çıkmıştı o zamanlar. Bu dediğim dönem de 2010'lu yıllar. Bizde de 2017 yılında karşılığını bulmaya başladı. Bence evet eserler güzel ama Dünya ile paralel gitme amacı var bizim medyamızda ve onu aşamıyoruz. Ben sadece gözlemimi söylüyorum. Sadece müzik sektöründe değil hiç üretemeyen bir ülke olduğumuz için günün sonunda dışarıda olanı kopyalamak zorunda kalıyoruz.

Şam'ın yeni albümünden Bu Sözleri Yazdığımda Dolar İki Liraydı ve Affet Beni parçalarına ortak klip çektiniz. Klipin oluşum sürecinden bahsedebilir misiniz?

Şam albüm daha çıkmamışken albümü bana gönderdi ve klip çekelim bir şarkı seç yapalım dedi. Albümü dinliyorum defalarca ve Yasin Bey parçasında duraksadım. Dedim bunu mu yapsak. Bir fikir geldi aklıma ama o fikir Bu Sözleri Yazdığımda Dolar İki Liraydı ve Affet Beni şarkılarına uydu ve ona karar verdik. Orada da nasıl bir ironi yapalım uzun adam demiş ben de dedim cüce kullanalım. Cüce üzerinden hayatın zorluğunu anlatalım dedik hikâye öyle çıktı ortaya.

Yasin Bey'de duraksadım dediniz. Aklınıza bir fikir mi geldi?

Kafamda bir şey oluşmadı aslında şarkıyı beğendim sadece. Albümün çıktığı döneme yakın sanırsam karadeliğin fotoğrafını çektiler. Albümü dinlediğim zaman hep o karadelik gözümün önüne geliyordu. Bir tane karakterin sanırsam Şam'ın belki kuklası tam hatırlayamıyorum, insanların o karadeliğe düştüğünü görüyordum sürekli. Yavaş yavaş da o karadeliğin dolduğunu fark ediyordum yani o insanlar taşıyordu. Aslında oradaki mantık şuydu; o karadeliğin aslında bir dibi olduğu ve insanların oradan taşması bir patlamayı, isyanı tasvir ediyordu. Albüm bu hissiyatı vermişti bana. Ama bu başı sonu olan bir hikaye değildi sadece bir metafor olarak aklıma gelmişti.

Bazı klipleriniz sanatçı odaklı oluyor, bazı klipleriniz Şam'da olduğu gibi belirli bir hikaye, metafor üzerinden ilerliyor. Bu neye göre kararlaştırılıyor?

Dediğim gibi iki tür müzik klipi türü var. Birisi reklam gibi yapılan sanatçıyı ön plana çıkaran hikâyesi, anlattığı bir şeyi olmayan tamamen konsept üzerine kurulmuş bir video klip. Diğeri de Şam'a yaptığımız gibi tamamen yönetmene bırakılabilen hikâye odaklı video klip. Türkiye'de ikinci örneğini pek göremeyiz çünkü sanatçıların çoğunun maddi kaygısı var. Şam'da öyle bir kaygı olmadığı için aslında böyle yaptık diyebilirim. Müzik klipi bir reklam, ben bir gofretle sanatçıyı aynı kefeye koyuyorum. Ben bir gofret reklamında o gofreti güzel göstermem ve gofretin o kırılma anını insanlara hissettirmem lazım. Müzik klipi de aynı şekilde. Sanatçıyı insanların kabul etmesi lazım. Nasıl reklam için ajansla ürün üzerine konuşup müşteriye ürünün nasıl lanse edilmesini tartışıyorsanız video klipte de sanatçıyla da nasıl görünmek istediğini konuşuyoruz. Sanatçının istediği tipe göre mesela serkeş bir tip mi istiyorsun daha havalı bir tip mi ona sanatçı karar veriyor ve biz ona göre konsept yazıyoruz. Ama mesela Şam ile çalışmamızda albümü bana gönderdi, senin de olmanı istiyordum dedi ve yaptık. Şam zaten klipte görünmeyi çok istemiyordum açıkçası dedi, böyle olduğu zaman da şartlarım oluyor. O zaman senaryoyu tamamen bana bırakıyorsun. Sen yoksan klipte ben yapıyorum ve bitince veriyorum sana. Bunu Sansar Salvo'nun Kaan Boşnak ile olan şarkısında da böyle yaptım. Artık böyle işler yapmak istiyordum açıkçası. Mesela Xir'e bir iş yapacağız hemen hemen yine bu tarz bir şey olacak. Bazı insanlar Sallan şarkısında sonra klipte dans eden kişiyi Xir sanmaya başladı. O yüzden bir kısımda onu söylerken göstereceğiz.

İlk klip çekme kararı nasıl veriliyor? İlk aşamadan biraz bahsedebilir misiniz?

İki şekilde oluyor aslında. Birincisi sanatçı sana geliyor ben bir şarkı yaptım veya albüm yaptım klip çekmek istiyordum nasıl bir şey yapabiliriz diyor. Ben direkt nokta atışı şunu yapmak istiyordum diyen, çok samimiyetim olmayan sanatçılara bütçesini soruyorum. Çünkü ben 50 bin liraya da bir şey de tasarlayabilirim 550 bin liraya da. Helikopter patlatırım onun bütçesi başkadır bir tane kamerayla çekerim onun bütçesi başkadır. İlk önce bana bütçe çerçevesini çizmen lazım. Bu sadece klip için değil reklamda da böyle sinemada da böyle. Klipte de aynı şekilde bütçe çerçevesi belirleniyor. Kliplerde sanatçının genelde PR uzmanları oluyor. Onlar yeni çıkan bir sanatçıysa nasıl göstermemiz gerektiğini, nasıl bir tarz yaratmak istediklerini bize söylüyorlar. Bu adamın daha havalı veya sempatik görünmesi lazım gibi şeyler. Ona göre konseptler belirleniyor.

Çalışmalarınızda kurguyu kendiniz mi yapıyorsunuz?

Kendim yapıyorum. Başkasının isminin yazdığını görebilirsiniz hepsi de iyi kurguculardır ama final editine ben oturuyorum. Benim kurgularım çok uzun sürüyor. Açık konuşayım benim sihrim kurguda, asla tamamen kurgucuya bırakmam işi. Tüm işi kurgucuya bırakmak bana çok uzak bir dünya gibi geliyor. Özellikle müzik kliplerinde ritim çok önemlidir. Biz seneler önce Maestro'nun Sokağın Rüyası parçasına bir klip yaptık. İş tamamen ritmik kurguya dayalıydı. O işi mesela imkânı yok kimseye bırakamazdım. Klipte çok prodüksiyonel bir şey de yok, onu tek kamerayla tek başıma çektim.

Artvin'de doğduğunu söylemişsiniz. Artvin'de bir proje düşünüyor musunuz?

Artvin'de bir şey çekmek istiyorum, belgesel fikrim var yazdım kenarda duruyor. Oralarda aylar çok meşhurdur, ayı insan ilişkisiyle alakalı bir şey yapmak istiyorum o çok ilgimi çekiyor.

Sektör dışında ilginizi çeken başka bir şey var mı?

Bu sektörün dışında ilgimi çeken başka şeyler de var tabi. Nasıl anlatsam gurmelik gibi bir şey aslında. Peynir, yemek falan tadıyorum. Beğendiğim şeyleri bizim bir aile şirketimiz var orada satıyorlar. Farklı ithal ürünler, herhalde 500 çeşit peynir tatmışımdır şu ana kadar. Orada yaptığım şey yemek değil aslında kültür test etmek.

Yemek zaten başlı başına bir kültür değil mi?

Yemek aslında ciddi bir metafor, yani sosyolojik bir gözlem yapıyorsun orada. Çünkü yemekler toplumların ekonomik durumundan etkilenmiştir. TRT'ye Milli Mücadele belgeseli için Gaziantep'e gittik tamamen yemek üzerine kurulmuş bir şehir. Yemek başlı başına bir kültür yani, yemek kültürü beni içine çekiyor.

Yemek kültürü ile ilgili bir belgesel düşünüyor musunuz?

Hiç öyle bir şey düşünmüyorum ama içinde bulunmak keyifli geliyor bana. Aynı zamanda farklı farklı hikâyeler dinliyorsunuz böyle yaptığınızda. Hikâyeye dinlemek çok önemli. Anadolu'yu gezmek istememde bir amacım da hikâyeye dinlemek. Çok farklı hikâyeler var, gözlem bence bu işin en önemli şeyi. Mesela Mısır Apartmanı'na gidiyorsunuz ve diyorsun ki burada Mehmet Akif Ersoy yaşamış. Bu bana hiç basit gelmiyor, apartmana bir adım atıyorsun onu hissediyorsun içinde. Mehmet Akif Ersoy'u büyütüyorum gözümde, sadece bir karakter. Geçmişte yaşamış ve iz bırakmış bir karakterin olduğu yerde olabilmek güzel bir şey. Bir an kendini orada buluyorsun. İstiklal Caddesi'nde otur mesela bütün gün izle her gördüğün karakteri.

Sinemada gözlemin çok önemli olduğunu düşünüyorum. Siz ne düşünüyorsunuz?

Kesinlikle. Zaten insanlardan besleniyorsun. Senaryonun temeli ne diye düşündüğümüz zaman bazıları hikâyeye der, ben karakter olduğunu düşünüyorum. Hikâyeyi oluşturan şey de karakter bana göre. Hikâyeye kendi kendine oluşan bir şey değil karakter oluşturuyor hikâyeyi. Sen burada oturuyorsun karşına geliyor başka birisi ve bir hikâyeye başlıyor. Ve bu da insan gözlemlenme ile oluyor işte. Ayrıca karakterlerin inandırıcılığı her zaman çok önemli. Yani benim karaktere inanmam lazım.

Burada senaristin empati özelliği devreye girmiyor mu?

Evet, iyi empati yapılması gerekiyor. Senaryoda karakter ile empati yapılması gerekiyor, bu çok önemli bir şey ve temel kural bu yani kesinlikle. Neyi yazarsan yaz örnek veriyorum bir beyaz yakalı yazıyorsun, sen oturup bir beyaz yakalıyla empati yapmazsan onu yazamazsın ki.

Tüm bunların yanında senaristin okuma alışkanlığının da önemi var değil mi?

Tabi ki. Kitap okumak çok önemli. Şöyle söyleyeyim ben hafızası çok güçlü bir insan değilim. Yani okuduğum, izlediğim şeyi çok fazla aklımda tutan bir adam değilim. Ama ben kitap okumayı birazcık egzersiz olarak görüyorum.

Kitap okumak, senaryo yazımını ve yönetmen yorumunu geliştiriyor diyebilir miyiz?

Kesinlikle. Ben çok yavaş kitap okurum. Çünkü okurken aynı zamanda hayal ediyorum yani sahneyi kurguluyorum. Bu olay işte hayal gücünü, sahne tasarımı geliştiriyor. Sanatsal bakış açısı tamam bir tarafta ama bir de tasarım becerisi gerekiyor. Bir sahneyi tasarlıyorsun baştan. Başka sektörlerde çalışan bu işi bilmeyen arkadaşlarım bana soruyorlar o kadar sahneyi nasıl tek parça halinde çıkartabiliyorsun diye. Bu pratikle gelişen bir şey işte. Örneğin iki kişi konuşurken ayrı ayrı görüyorsun bir de genel plan çekersen daha yaratıcı oluyorsun. Daha farklı dördüncü bir açı bul falan. Bu okuyarak, pratikle gelişen bir şey. Ben üniversitedeyken her şeye açı bakıyordum. Arkadaşlarımla oturuyorum bambaşka bir şey

konusuluyor ama ben o konuşmadan kopup o konuşmayı hayal edip açılar üretiyorum. Bunun ayrıca senaryo versiyonu var. Bir arkadaşım mesela bana bir derdini anlatıyor onu hemen kafamda kurmaya başlıyorum. Diyor işte ailemle sorunlarım var falan kafam onu kurmaya başlıyorum. Zaten senaryo soru sorarak ortaya çıkar. Sorular soruyorsun sürekli senaryodaki karaktere. Onu neden dedi, bu neden böyle oldu derken 5N1K dedikleri şey burada ortaya çıkıyor. Değişik insan hikâyelerinden epik bir hikâye çıkartabiliyorsun.

Ben kötü filmleri senaryoya bağlıyorum biraz. Siz ne düşünüyorsunuz?

Nereden duyduğumu hatırlamadığım çok güzel bir söz var. "Çok iyi bir senaryo çok kötü bir film olabilir ama çok kötü bir senaryo asla iyi bir film olamaz." diye. Senaryo önemli ama şöyle bir şey var ki iyi bir senaryoyu kötü bir yönetmen çok kötü de çekebilir. Ama kötü bir senaryoya dünyanın en iyi yönetmenini bile getirsen bir şey yapamaz. O yüzden senaryo önemli ama yönetmen yorumu da önemli çünkü yorum- luyor bir noktadan sonra. Teslim ediyorsun yönetmene bambaşka bir şey çıkıyor.

Sinema salonları konusuna giriş yapmak istiyorum. Sinemanın bitmesi bu sıralar epey tartışılan bir konu. Siz de on yıl öncesinden internet dizisi yapmış biri olarak bu konuyu nasıl yorumluyorsunuz?

İnsanlar filmi izlemek için gidiyor. Herkes filmi başka bir şey için izliyor: birisi karakter için izliyor, birisi oyuncu için izliyor, birisi gerçekten bir hikâye izlemek istediği için izliyor, birisi de gerçekten sinemayı bütün öğeleriyle hissetmek için izliyor. Şu an imkânlar çoğaldı. Netflix, MUBI, Amazon, Disney gibi platformlar var. Ulaşmak çok kolay olduğu için insanlar sinemayı çok tercih etmiyorlar.

Sinemanın o atmosferi bambaşka bir şey. Pandemi de sinema kültürünün zayıflamasında bir etken oldu bence. Pandemi sinemayı bitirdi diyebilir miyiz?

İster istemez bitirdi ama etrafımdaki insanların çoğu şikâyetçi. Tamam çoğu filmi televizyondan izlemek zorunda kalsak da arada bir sinemaya gidip o atmosferi hissetmek istiyoruz. O karanlıkta, o sesle o hissiyat bambaşka bir şey. O titreme hissi bambaşka bir şey. Filmin drop noktasında bütün oturduğun koltuğun titremesini evde yaşayamıyorsun. En fazla dandik televizyonunun hoparlörü garip bir ses çıkartır öyle. Bende o hissiyat hiçbir zaman ölmez. Sinema ticari olarak gerileyebilir ancak hiçbir zaman ölmeyecektir. Kamera açısıyla, senaryosuyla, hikâyesiyle, ses miksajıyla, renk düzenlemesi ile sinema bir bütün. Sen evde film izlediğinde doğru renk referansın asla göremiyorsun. Sen oradaki maviyi nasıl görüyorsun kim bilir. Sese çok fazla bütçe ayrılıyor inanılmaz bir ses ekipmanı ile çekiliyor o iş ama senin o evde izlediğin televizyon sana o sesi doğru vermiyor ve adamın yaptığı şey kafadan çöp oluyor. Ama sinemaya gittiğin zaman adamın emeğini ve yaptığı işin eksikliğini sonuna kadar görebiliyorsun. Bazı kötü sinemalarda yine doğru ses ve rengi göremiyorsun. Ama iyi bir sinema salonunda doğru sesi ve doğru rengi görebiliyorsun, sinemanın bütünselliği bu. Evde bu konuda biraz kısır kalıyorsun. Toparlayacak olursak sinema ölmez, azalır. Ticari açıdan biter, sinema salonları tek tük olur kapanır ama sinema ölmez.

İnsanlar sizce bir noktadan sonra bunun farkına varır mı?

Farkına varır değil olay bazı insanlar da sevmiyorlar. Yani evimde oturayım izleyeyim kafası var. Adamın derdi o hissiyat değil çünkü. O adamın tek derdi filmi, hikâyeyi izlemek. Ağlayarak veya gülere geçmek tek istediği bu. Bazı insanlar da bütün benliğiyle onu hissetmek istiyor. O karanlıkta tamamen ona odaklanmış bir şekilde onu hissetmek istiyor. Ben onu istiyorum mesela, benim sinemadan beklentim beni tamamen içine alabilmesi. Evde beni ne kadar içine alabiliyor bilmiyorum çok iyi bir iş olması lazım.

Sinema salonlarında tekelleşme var. Bunu nasıl yorumluyorsunuz?

O sadece Türkiye'ye özel bir şey değil dünyanın her yerinde var. Sinema dünyada inanılmaz bir ticaret.

Dağıtımda da aynı tekelleşme sorununu görüyoruz.

Evet. 2 veya 3 yıl önce bir kriz yaşanmıştı dağıtıcılarla ilgili. Yılmaz Erdoğan resti çekmişti. Bu konularda biz ne söylesek boş. Hayatında hiç uzun metraj film yapmamış bir insanın bu konuda yorum yapması bana doğru gelmiyor. Çünkü işin dinamikleri çok başka. Ben hayatımda hiç uzun metraj yapmadım, o yüzden dinamiklerini çok bilmiyorum. Dışarıdan gözlemlediğim kadarıyla biliyorum. Türkiye'ye özgün bir durum olmadığını, dünyanın her yerinde böyle olduğunu düşünüyorum.

Uzun metraj film çekmeyi düşünüyor musunuz?

Düşünüyorum ama şu an değil. Uzun metraj bana çocuk oynadığıymış gibi gelmiyor. Çok meşakkatli geliyor. Uzun metraj yapmış olmak için yapmam asla. Kendimi hazır hissetmem lazım. Kendimi o seviyede hissettiğim zaman uzun metraj film çekerim. Üniversitede 13 bölüm Al İşte'yi çektim. Ayrıca internet dizisi diye bir şey yoktu o zamanlar. Dünyada ufak tefek olsa da Türkiye'de yoktu.

Son olarak uyarılama filmler hakkında görüşünüzü alarak kapatmak istiyorum. Yapılan uyarılama filmler hakkında ne düşünüyorsunuz?

Uyarılama bir iş yapıyorum diyorsa yapımca bir problem yok. Ama bunu söylemeden insanların önüne bir şey sunuyorsa çok saçma oluyor. İnsanları kandırıyormuş gibi oluyorsun yani biraz. Yedinci Koğuştaki Mucize mesela uyarılama iş. Güney Kore'den uyarılama sanırım. Uyarılama olmasına rağmen bu kadar patlama yapması garip.

Çok güzel bir röportaj oldu. Teşekkür ederim.

Ben teşekkür ederim.